

De bij en wij

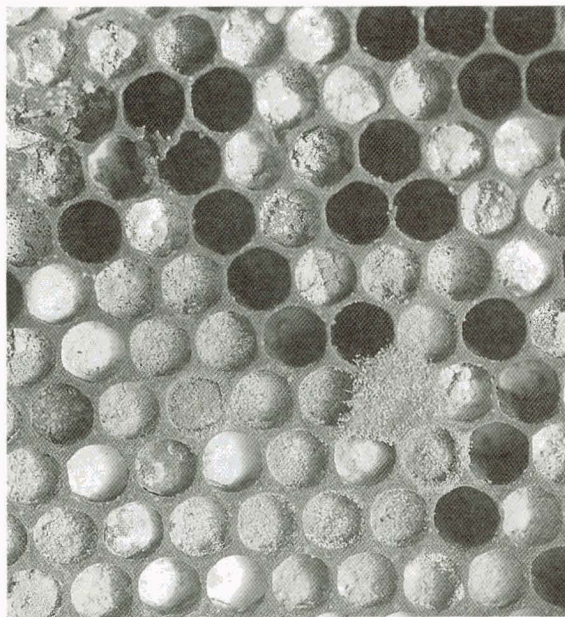
Peter Paardekooper

Een weekend Texel. Heerlijk. Fietsen door de duinen, wandelen op het strand. Even uitwaaien. In De Koog komen we langs galerie Het Posthuys. Even naar binnen.

We maken kennis met René Geurtsen, de eigenaar. We drinken thee met hem en praten over de schilderijen aan de muur, de beelden langs de wand en de sculpturen in het kleine achtertuinje. En over Texel.

Als we weggaan geeft hij een entreekaartje voor een andere beeldentuin, vijf minuten fietsen, net buiten De Koog. De zon schijnt, we hebben de tijd aan onszelf en gaan er nog even langs.

Met verbazing lopen we rond. Hoe is het mogelijk om op zo'n beperkt oppervlak, zo'n diversiteit aan tuin, of moet ik zeggen: 'landschap' neer te zetten. Eerst lopen we over een grasveld, omzoomd door grote beelden, daarna langs een moerasgebied, en dan een strak aangelegde vijvertuin. Daarna een heidelandschap, en nog zijn we niet rond. Maar mijn aandacht voor de beelden verdwijnt als ik ineens voor een bijenstal sta. Naast de stal staat een demonstratiekast.

*Schimmels in het ratenbestand. Dit stuifmeel, doorwoekerd met de schimmel *Bettsia alvei*, heeft voor bijen geen enkele consumptieve waarde meer. De raat is alleen nog goed voor de wassmelter.*

Voorzichtig open ik een deurtje. Achter het glas krioelt het. Ik leg mijn hand op het glas. Lekker warm, maar ik zie geen broed. Wel verzegelde cellen voer. Als ik opkijk zie ik aan een boomstam die tussen de heidestruiken ligt een tros bijen hangen. Een zwerm! Waar is de imker, hier moet actie ondernomen worden. Ik waarschuw mijn vrouw en wat andere gasten van de tuin, dat ze niet te dicht bij de boomstam moeten komen, en ga op zoek naar de baas van de tuin. Na enig zoeken vind ik hem.

We maken kennis, Stan Boon is zijn naam, een aardige vent, onbestemde leeftijd, maar een prachtige, krachtige uitstraling. 'Je hebt een zwerm', vertel ik hem en voeg eraan toe dat ik zelf ook imker ben. Even later komt hij met bijenkap op bij de stal, kieps onder de arm, en een bijenveger in de hand. Hij veegt de bijen in de kieps, maar het lukt niet zo goed. 'Hou maar goed afstand', roept hij ons toe. 'Het is een stekelig volkje'.

Hij zet de kieps met een stuk hout eronder aan één kant scheef op de grond, daarna komt hij naar ons. We bekijken zijn stal en de demonstratiekast. Dan vertelt hij dat hij nog niet zo lang imkert, en het eigenlijk op een heel passieve wijze doet. Het volk in de demonstratiekast is moerloos, dat verklaart ook de afwezigheid van broed. De kasten in de stal controleert hij maar zeer sporadisch, wat tot gevolg heeft dat er wel eens een zwerm af komt. 'Ook heb ik daar', en hij wijst naar een klein afdakje, 'een heel antieke korf staan, die is gemaakt van spaanders. Daarin kijk ik nooit. Die heb ik daar al drie jaar staan. Af en toe komt er een zwerm uit, en ze redden zichzelf verder wel'.

Ik wil niet betweterig overkomen, maar kan het toch niet laten om te zeggen dat het best zinvol is om eens de oude raten weg te snijden, zodat er nieuwe raten gezet kunnen worden door de bijen.

Mijn vrouw en ik lopen verder door de beeldentuin. Ik was al bijna vergeten dat we daarvoor zijn gekomen. Als we even later alles hebben gezien, kijk ik of ik Stan nog ergens zie om afscheid van hem te nemen. We zien hem weer bezig bij de zwerm, nu met een zesramertje erbij. Ik roep hem toe dat we weggaan en hij zwaait joviaal in onze richting. 'Tot ziens, kom nog eens langs!'

Het was een aparte ervaring, deze beeldentuin, met bijen. Maar eens te meer blijkt, hoe elke imker op zijn eigen manier met zijn bijen bezig is.